

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 14/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 6. júla 2006 predbežne prerokoval návrh vlády Slovenskej republiky na začatie konania o výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) prvej vety Ústavy Slovenskej republiky za účasti prezidenta Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh na začatie konania p r i j í m a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Dňa 16. júna 2006 bol Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručený návrh vlády Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) z 13. júna 2006 na začatie konania podľa čl. 128 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s § 45 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) prvej vety ústavy.

Pokiaľ ide o spornosť veci poukazuje navrhovateľ okrem iného na to, že 16. marca 2006 schválila Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) návrh

navrhovateľa na vymenovanie navrhnutého kandidáta za viceguvernéra Národnej banky Slovenska (ďalej len „viceguvernér“). Nadväzne na to bolo prezidentovi Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) doručené uznesenie národnej rady zo 16. marca 2006 č. 2176 k návrhu navrhovateľa na vymenovanie viceguvernéra vrátane životopisu, ktorý bol zo strany národnej rady považovaný za dostatočný doklad o splnení zákonných požiadaviek člena Bankovej rady Slovenska. Listom z 15. mája 2006 vedúci kancelárie prezidenta žiadal od navrhovateľa dokumenty, ktoré mali preukázať päť rokov praxe navrhnutého kandidáta v riadiacej funkcii v menovej oblasti alebo v oblasti finančníctva ako súčasti náležitých odborných vedomostí a skúseností v menovej oblasti alebo finančníctva. Prezident 6. júna 2006 odmietol vymenovať navrhovateľom navrhnutého kandidáta do funkcie viceguvernéra z dôvodu nesplnenia zákonných požiadaviek na výkon tejto funkcie. Navrhovateľ tvrdí, že prezident nemal ústavné právo preskúmať spôsobilosť kandidáta na výkon funkcie viceguvernéra a na základe vlastných záverov ho nevymenovať do tejto funkcie.

Predmetom sporu je výklad čl. 102 ods. 1 písm. h) prvej vety ústavy, podľa ktorého prezident vymenúva a odvoláva vedúcich ústredných orgánov, vyšších štátnych funkcionárov a ďalších funkcionárov v prípadoch, ktoré ustanoví zákon.

Spornou otázkou výkladu označeného článku ústavy je podľa navrhovateľa *«... právny obsah pojmu „vymenúva“ obsiahnutého v článku 102 písm. h), ktorý nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, či prezident má právo posúdiť obsah návrhu a na základe toho návrh odmietnuť alebo takéto právo nemá a návrh vlády, ak ho odsúhlasí národná rada bez ďalšieho akceptovať a vymenovať navrhnutého kandidáta»*.

Navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal tento návrh na ďalšie konanie a po jeho uskutočnení vydal uznesenie, v ktorom podá takýto výklad sporného článku ústavy:

„Článok 102 písm. h) Ústavy Slovenskej republiky ukladá prezidentovi Slovenskej republiky povinnosť vymenovať viceguvernéra Národnej banky Slovenska na návrh vlády

Slovenskej republiky, schválený Národnou radou Slovenskej republiky. Prezident Slovenskej republiky je oprávnený preskúmať, či predkladateľ návrhu dodržal postup predpokladaný relevantnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, nemá však právo preskúmať obsah tohto návrhu.“

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a konštatoval, že návrh podala osoba oprávnená podľa čl. 130 ods. 1 písm. c) ústavy, resp. § 18 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, že spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a § 47 zákona o ústavnom súde, nie je neprípustný a nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov plénum ústavného súdu rozhodlo o prijatí tohto návrhu na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto uzneseniu pripája odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2006

Odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka

Nesúhlasím s rozhodnutím väčšiny pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z týchto dôvodov:

Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

V konštantnej judikatúre ústavného súdu je v prípade, ak nie sú splnené všeobecné alebo osobitné náležitosti podania v konaní pred ústavným súdom, navrhovateľ vyzvaný na jeho doplnenie v ústavným súdom stanovenej lehote. V prípade, že návrh nie je doplnený v stanovenej lehote, môže byť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Navrhovateľ je povinný označiť, akej veci sa návrh týka. V danom prípade požaduje výklad čl. 102 písm. h) Ústavy Slovenskej republiky bez toho, aby označil odsek tohto ústavného článku vymedzujúceho právomoc prezidenta Slovenskej republiky.

Podľa § 20 zákona o ústavnom súde musí navrhovateľ uviesť, akého rozhodnutia sa dožaduje (petit). Predložený návrh neobsahuje ani návrh takéhoto petitu. V neposlednom rade je takáto požiadavka požadovaná aj špeciálnym ustanovením § 47 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec povedaného, nedá mi, aby som neuviedol, že § 48 zákona o ústavnom súde uvádza, že vo veci koná senát, čo je v rozpore s čl. 131 ods. 1 ústavy.

Navrhovateľ tiež ústavnému súdu neoznámil, kto ho bude v konaní zastupovať (§ 21 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Všetky tieto náležitosti návrhu v konaní pred ústavným súdom mali byť bez ďalšieho doplnené na základe výzvy ústavného súdu (čo je jeho bežná prax).

Rozhodnutie o prijatí veci na ďalšie konanie preto považujem za predčasné a za vymykajúce sa všeobecnej judikatúre ústavného súdu.

V Košiciach 6. júla 2006